

## POSTANOWIENIE

30 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 30 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku W.M.

z udziałem S.M.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej S.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach

z 5 sierpnia 2022 r., IV Ca 621/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 sierpnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z 28 stycznia 2021 r.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego, zaskarżając je w całości. Powołał się oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazując, że naruszenie przepisów objętych zarzutami kasacyjnymi, tj. art. 11 k.p.c., „art. 278 w zw. z art. 170 § 2 pkt 2 *a contrario*” oraz art. 272 w zw. z art. 289 w zw. z art. 278 w zw. z art. 286 k.p.c., uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Wskazana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka zachodzi wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest dostrzegalna *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (zob. postanowienia SN: z 29 listopada 2022 r., I CSK 4912/22; z 30 listopada 2022 r., I CSK 2735/22; z 20 października 2023 r., I CSK 1612/23; z 26 października 2023 r., I CSK 76/23, i z 31 października 2023 r., I CSK 4805/22).

Nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Skarżący nie wykazał, by w postanowienie Sądu drugiej instancji było obarczone wadami, a tym bardziej o charakterze elementarnym, jak się tego wymaga na tle 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd drugiej instancji zasadnie wskazał, że prawomocny wyrok skazujący wiąże go w zakresie, w jakim uczestnika skazano za przywłaszczenie kwoty 45 000 zł. Nie pozbawia to sądu możliwości badania, czy w czasie trwania małżeństwa uczestnik zgromadził dalsze oszczędności i jak nimi rozporządził. Po przedstawieniu szerokiej argumentacji i analizy materiału dowodowego Sąd drugiej instancji uzasadnia, dlaczego kwota 145 000 zł prawidłowo została zaliczona do majątku wspólnego.

W zakresie zarzutów dotyczących oddalenia wniosków dowodowych o „dokonanie wyceny prawa najmu lokalu mieszkalnego” oraz „przeprowadzenie konfrontacji biegłych z zakresu wyceny nieruchomości” zwrócić przede wszystkim należy uwagę na fakt, że Sąd Okręgowy tych wniosków nie oddalił, ponieważ w apelacji w ogóle nie zostały zgłoszone. Oddalił je Sąd pierwszej instancji. Zaskarżeniu skargą kasacyjną podlega zaś jedynie orzeczenie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie (art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c.).

Na tle podniesionych w skardze kasacyjnych zarzutów, dotyczących w istocie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd drugiej instancji, wskazać przede wszystkim należy, że stanowią one polemikę skarżącego z wynikami tejże oceny (zob. wyroki SN z 25 sierpnia 2016 r., V CSK 682/15, i z 6 grudnia 2023 r., II CSKP 878/22). Rozpoznając skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony ani do badania prawidłowości ustaleń faktycznych, ani do kontroli procesu oceny dowodów dokonanej przez sąd *ad quem*. Każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kwestionowania błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego jest niedopuszczalny na podstawie art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

(E.M.)

R.G.